

AZ ÉN KIS CSALÁDOM. (Lásd a 222. lapon.)

EZER BAJ KÖZT

vagy:

az árva Imrike viszontagságai.

— Elbeszélés. —

(XIV. folyt.)

IMRIKE kíváncsian hajlott ki az ablakon, hogy lássa végre, mi történik ott az utcán; de alig tekintett ki, hangosan fölkiáltott s aztán mint a szélvész rohant ki a szobából. Kardosné asszonyom bámulva nézett utána.

— Ugyan mi lelte ezt a fiut oly hirtelen?

Imrike pedig rohant teljes erejéből, nyitva hagyta maga után az ajtókat. Ki az utcára rohant hol egy kopottas öltözötü ember kutyákat kínálgatott eladásra; nagy kabátja zsebeiből apró pincsi kutyák borzas feje látszott, egy erős lánczon pedig egy szép nagy fekete kutyát vezetett, — Bátor! Imrike megismerte és egyenesen odarohant hozzája.

— Bátor! Az én kedves kutyáéskám! Az én Bátorom! kiáltá nagy örömmel.

A kutya is roppant örömet mutatott, ugrált s Imrikét összevissza nyalagatta. A kopott ruhás ember egy perczig meglepetve nézte a viszontlátás e megható jelenetét, de mikor észrevette, hogy Imrike megragadja a kutyát s Bátor is a kis fiu után akar menni, hirtelen rárivalt Imrikére:

— Ereszd el azt a kutyát! Nem a tied. Takarodjál innen!

— De igen, ez az én kutyám, az én Bátorom, senki sem veheti el tőlem.

— Nem-é? Mindjárt meglátjuk!

S a kopott kutyakereskedő megrántotta a lánczot, egyuttal pedig a vesszővel

nagyot ütött Bátorra, úgy hogy a szegény állat nyöszörögve ment vissza a durva ficzkóhoz.

— Ne üsse az én kutyámat! kiáltá Imrike haraggal.

Aztán hirtelen odaugrott, kikapta ellenfele kezéből a vesszöt és darabokra törte.

— Így ni? Az én Bátoromat nem fogja többé verni.

Ezalatt sok bámész ember odagyült s néhányan nevetve kiáltak:

— Csak rajta, kis vitéz, ne hagyj magad! Rajta!

Imrike odafordult a nézőkhöz s kérőleg szólt:

— Nézzék, ez az én kutyám, az én Bátorom. Ellopták tőlem se az ember nem akarja visszaadni! Segítsenek, kérem, segítsenek!

S Imrike azon reményben, hogy majd valaki segíteni fogja, megragadta a lánczot, melyen az az ember Bátorot tartotta. Ki akarta ragadni kezéből s néhányan a nézők közül csakugyan olyan mozdulatot tettek, mintha segíteni akarnának; de ekkor a kutyakereskedő így szólt:

Ugyan mit hallgatnak erre a bolondos fiura? Ez a kutya az enyém, hiszen látják, hogy én kutyákkal kereskedem, talán csak föltehetik, hogy lopott kutyát nem hordanék így nyilvánosan az utcán, hol mindenki ráismerhet.

— Az igaz! Igaza van! mondák a körülállók.

— Nem, nem igaz! kiáltá Imrike kétségbeesetten s ismét megragadta Bátor.

De ekkor a kopott ruhás ember durván megragadta a kis fiút s egy lökéssel messze eldobta, úgy hogy Imrike majdnem eszméletlenül terült el a kemény kövezeten. Mikor végre fölkapaszkodott s körültekintett — az utcza üres volt, nem látta többé sem a bámész embereket, sem azt a kopott ruhás ficzkót, sem kedves Bátorját!

Kétségbe esetében már épen el akart rohanni, maga sem tudta hova, midőn hirtelen megragadta valaki a karját. Hátratekintett s meglátta Pistát.

— Te vagy az Pista!

— Én hát! Vártalak, de hiába. Szerencse, hogy itt rád akadtam. Jőjj velem.

— Igen, de hát az én Bátorom, az én kedves kutyáskám . . . megint elragadták . . .!

— Azon most hiába sopánkodol, most vissza nem kapod. Hanem bizd csak reám, én ismerem azt az embert, majd meglátjuk, tehetünk-e valamit. Hanem most jőjj velem, keressünk egy csöndes helyecskét, hol nyugodtan beszélhetünk.

Imrike engedett s egy csöndes, elhagyott utczába fordultak be, hol aztán Imrike mindenfélét beszélt el új pajtásának. Elmondta saját szomorú történetét, elmondta, hogy találta meg az uton Bátor-t; de mindez nagyon kevésbé látszék érdekelni Pistát. Mikor azonban elbeszélte Imrike, hol találkozott János gazdával s mily szívesen fogadták e derék ember házában s mikor dicsérni kezdte János gazda jóságát, akkor végre Pista sem tudott többé uralkodni magán, arca egészen elvörösödött s mintha valami szé-

gyenteljes emléktől akarna menekülni, kezeivel eltakarta szeméit.

És Imrike, midőn ismét János gazdáról beszélt, megemlékezett adott ígéretéről s nem gondolva többé saját bajaira, mindenképen rá akarta birni Pistát, hogy térjen vissza a jó János gazdához. Elmondta még egyszer, mily nagyon szomorkodik János gazda, mennyire kész mindent megbocsátani és hogy ismét úgy fogja szeretni Pistát, mintha semmi sem történt volna; aztán elmondta, mily jó dolga lesz ismét otthon, abban a kedves, csöndes falucskában, szerető rokonai között.

— Ugy-e visszatérsz János gazdához, ugy-e? szólt végre Imrike.

— Soha! felelt Pista daczos komolysággal.

— Soha! Oh Pista, hogy beszélhetsz így! kiáltá Imrike elszorodva.

— Soha! ismétlé Pista. Vagy legalább addig nem, míg valami nagy kincset nem találok. Mivel pedig erre nincs reményem, tehát nem is megyek.

De hát mire való volna ez a nagy kincs? Mi szükséged rá, hogy hazatérhess?

— Nagy szükségem van rá; akkor visszaadhatnám a pénzt, melyet elloptam. Nem tudom ugyan bizonyosan, hogy akkor is hazamennék-e, mert még úgy is nagy szégyennel kellene belépnem a házba. De talán mégis rá gondolnám magamat. Hiszen most is csupa szégyen és nyomoruság az életem.

— De János gazda nem kívánja hogy a pénzt visszatéritsd; én tudom, nekem mondta, hogy ő már nem gondol arra a pénzre.

— De én gondolok! kiáltá Pista vadul, úgy hogy Imrike szinte megijedt. Vagy azt hiszed talán, hogy ilyen rongyosan vissza tudnék térni és hogy nem szégyenleném, ha semmivel sem tudnám kárpótolni azt, amit elloptam tőlük? Oh

nem, inkább nem is megyek, inkább leszek tolvaj, visszatérek a börtönbe, hogysem alázatosan meghunyászkodva lépjem át azt a küszöböt, a hol hajdan szabadon járhattam. Nem akarok mint koldus visszatérni.

(Folyt. köv.)

BUNDÁS MINT DADA. (Lásd a 221. lapon.)

14. SZÁM.

rek, inkább lesznek
 rttönbe, hogysen
 kodva lépjem át
 an szabadon jár-
 nt koldus vissza-
 (Folyt. köv.)

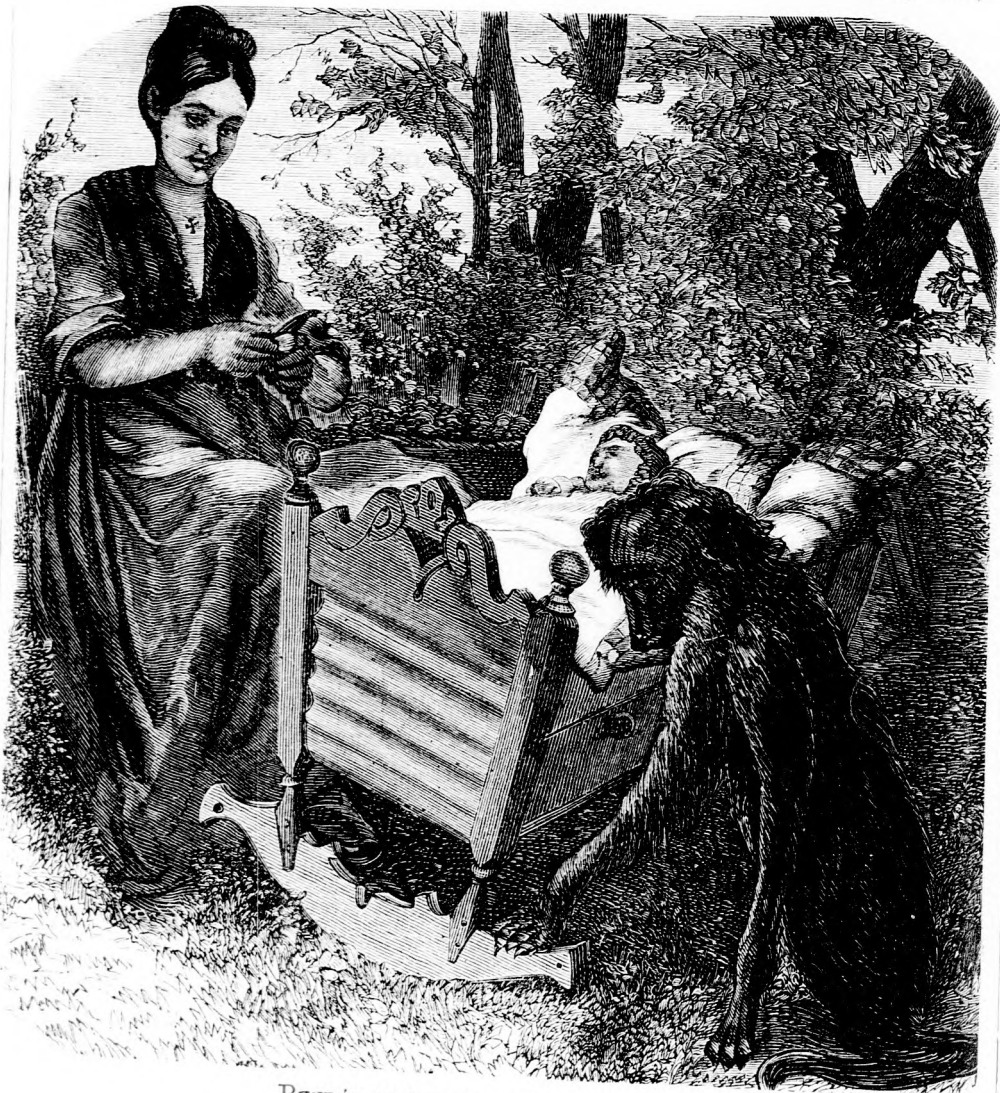

ARANY FÁCSANOK. (Lásd a 222. lapon.)

— De én gondolok! kiáltá Pista vadul, ugy hogy Imrike szinte megijedt. Vagy azt hiszed talán, hogy ilyen rongyosan vissza tudnék térni és hogy nem szégyenleném, ha semmivel sem tudnám kárpótolni azt, amit elloptam tőlük? Oh

nem, inkább nem is megyek, inkább leszek tolvaj, visszatérek a börtönbe, hogysen alázatosan meghunyászkodva lépjem át azt a küszöböt, a hol hajdan szabadon járhattam. Nem akarok mint koldus visszatérni.

(Folyt. köv.)

BUNDÁS MINT DADA. (Lásd a 221. lapon.)

ek, inkább lesznek
 tönbe, hogysen
 odva lépjem át
 szabadon jár-
 koldus vissza-
 (Folyt. köv.)

ARANY FÁCÁNOK. (Lásd a 222. lapon.)

A BÉKA KIRÁLYNÉ.

— Mese —
(Vége.)

MIVEL pedig a három királyfi oly szerencsésen hazaérkezett a hosszú kalandokból, az öreg király nagy lakomát csapott örömeiben s három hétig ettek-ittak és táncoltak a királyi palotában. Épen az utolsó napon történt, hogy a király, egy pohár pompás tokaji bort igen jóízűen kiürítvén, a poharat letette s így szólt:

— Mit gondoltok, urak, van-e jobb bor a világon a tokajinál? Ugy-e nincs! Nos tehát, gondoltam valamit. Három fiam közül az lesz a király, a ki mához egy esztendőre épen ilyen bort, a melyet most iszunk, annyit hoz, hogy pinczében minden hordót szinig tölthetünk.

Az uraknak roppantul tetszett ez a gondolat, de a két öregebb királyfi kissé savanyu arcot vágott, mert tudták, hogy a királyi pincze rettenetes nagy és annyi benne a hordó, hogy még a pinczemester sem tudná megmondani. És ezt mind teltöltés finom tokaji borral! Ez bizony nehéz föladat. Csak Elemér nem busult s vigan mondá, hogy tetszik neki a próba, majd hoz ő annyi bort, hogy be sem fér a pinczébe.

Mikor a lakomának vége lett, a két öregebb testvér azonnal lóra ült és megint neki indult a világnak, hogy összeressék amit az öreg király kíván. Elemér nem sietett oly nagyon, nyugodtan aludt a hosszú multság után s midőn végre utnak indult, egyenesen ama mocsáros hely felé fordult, ahol első ízben

járt. A mocsáros vidéket megtalálta, de arra semmikép sem emlékezett, hol van az a kis kerek tavacska. Épen ezen töprengett, midőn egy varju szállt el feje fölött és gunyosan mondá:

— Te bolond! Te esztelen királyfi!

— No no, varju barátom, csak lassan! Mért szólitsz ily szép czimeken?

— Mert megérdemled. Igazság szerint már királynak kellene lenned, betöltötted a feltételt. És mégis neki indulsz másodszer is a világnak. Pedig ha más-kép nem, hát erővel is el kellett volna foglalnod a trónust.

— Az ám, de akkor harcolni kellett volna testvéreim ellen, én pedig nem akarok vért ontani. Már csak inkább tesztek még egy próbát.

— Nagyon helyesen mondtad, derék királyfi! szolt ekkor egy ismerős hang — és a bibicz mely első ízben segítségére volt a királyfiinak, most ismét odaröpült a vállára.

A királyfi elbeszélte, mi történt s a bibicz ismét elvezette a kis kerek tóhoz. Itt a királyfi leugrott a lováról, százszer körülfutott a tó körül és így megint eljutott a békakirályné palotájába. Nagy volt itt az öröm a vendég érkezése fölött s mikor Elemér őszintén megmondta, mit kíván az öreg király, a nyájas békakirálynő így szólt:

— Légy nyugodt, megsegítlek: de egy esztendeig megint itt kell maradnod.

A királyfi szívesen maradt s ismét vig multságok közt telt az idő, úgy hogy Elemer már szinte otthon érte magát a békaországban. Mikor az esztendő letelt,

a békakirálynő egy piczike kristályüvegcsét adott a királyfinak és mondá:

— Ebből az üvegcséből soha nem fogy ki a bor, ebből megtölthetsz annyi hordót, amennyit akarsz.

A királyfi annyira megörült ennek az ajándéknak, hogy még kezét is fogott a békakirálynővel; eddig, bármennyire is szerette különben, nem tudta volt magát rászánni, hogy a békakirálynő kezét megérintse, annyira undorodott. De most örömeiben ezt is megtette és aztán épen úgy, mint első ízben, visszajutott a tő partjára.

A kristályüvegcsét gondosan elrejté s aztán vigan lovagolt haza. Épen akkor érkezett meg a két idősebb testvér is és mindegyik után hosszú sorban tömérdek szekér, megrakva hordókkal, mind tele voltak a legpompásabb borral. Elemér királyfi, mielőtt az öreg király elébe ment volna, lement a pinczébe, megtöltötte bűvös üvegcséjéből szinig az óriási hordókat s aztán mosolyogva tért a palotába; most már bizonyos volt benne, hogy ő lesz a király.

A két öregebb testvér, az országnagyok és miniszterek ismét egybegyültek az öreg király elé s a főpinczester így szólt:

— Uram király, mielőtt megmérjük, hoztak-e a hercegek annyi bort, a mennyi szükséges a pincze megtöltésére, talán jó volna kóstolót tartani, hogy tudhassuk, csakugyan olyan bort hoztak-e, a milyen ki volt kötve.

— Bölesen beszéltél, felelt a király. Tehát három napig nagy borkóstolás lesz; minden nap más-másé. De igaz! Elemér

fiam, hiszen te nem is hoztál semmit... nem látom a te hordóidat.

— Az enyém már lent van a pinczében; majd harmadnap rám kerül a sor, megkóstoljuk.

Az udvari népségnek nagyon tetszett a borkóstolás. Első nap a legöregebb testvér borát kóstolgatták, másnap az ifjabbikét; mindkettőét jónak találták. De mikor este a király megparancsolta a főpinczesternek, számítsa ki elég-e a bor a pincze megtöltésére, a pinczester hosszas méregetés és számítás után így szólt:

— Fölséges királyom, a két herceg bora együttvéve sem tölti meg az egész pinczét.

— Hm, hm! Hát már megint hasztalan a próba! sopánkodék a király.

— Oh nem, szólt Elemér királyfi. Még hátra van az én borom.

Harmadnap hoztak a pinczéből Elemér borából s kóstolgatták. Bár milyen jó volt a két idősb testvér bora, de ez még százszor jobb volt. Mikor vége volt a kóstolásnak és mindenki beismerte, hogy Elemér királyfi bora a legjobb, a király így szólt a pinczesterhez:

— Most menj és vizsgálj meg, mennyi van ebből a borból a pinczében.

A pinczester lement és mikor visszajött jelenté:

— Tele van az egész pincze!

Elemér királyfi ekkor előlépett s jókedvűen mondá:

— Mondtam ugy-e, hogy én leszek a király? Ime, teljesítettem a föltételt.

De a két öregebb testvér ismét dühösen rárohant és kiáltozá:

— Ez boszorkányság! Ez nem érvényes! Hiszen üres kézzel jött, hogy töltötte volna meg azt a tömérdek hordót? Nem engedjük,

hogy ő legyen a király, ellene szegülünk karddal is. Lázadást támasztunk! Vérontás lesz belőle!

Nagy zaj és zavar keletkezett ismét s most már az öreg király is megharagudott idős fiaira, mivelhogy ezek semmiképp sem akarják elismerni ősük diadalát. Elemér királyfi azonban odalépett atyjához és szeliden így szólt:

— Főlséges királyom és atyám, én világért sem akarnék háborút okozni. Ha testvéreim nem akarnak belenyugodni a második győzelembe sem, ám legyen, tegyünk még egy kísérletet.

Az öreg király végre megengesztelődött s hosszas gondolkodás után ezt mondá:

— Jól van, tehát tegyünk még egy

próbát, de ez az utolsó lesz, még pedig olyan, hogy a győztes ellen senki sem fog kifogást tehetni. Aki mához egy esztendőre

visszahozza az én kedves Lillike leányomat, akit egy gonosz varázsló elrabolt, — az lesz a király.

E szavak hallatára a két öregebb testvér még savanyubb arcot vágott, mint azelőtt s Elemér is vakargatta kissé füle-

mindhárman rögtön neki indultak a világnak, hogy kedves hugocskájukat megkeressék.

Elemér most is épen úgy, mint eddig eljutott a békakirálynő pajtájába, hol ismét nagyon szívesen fogadták. Mikor pedig elmondta, mit kíván most az öreg király, akkor a békakirálynő és körülte valamennyi békakisasszony ropant öröme fakadt, tánczolt, ugrált, úgy hogy a királyfi meg nem fogható, mi történt velök, hogy oly nagyon ujjonganak. Végre így szólt a békakirálynő:

— Meg fogod találni Lillikét, elvarázsolt hugodat, de csak azon feltétel alatt, ha az év lejártával megteszed azt, a mit kívanni fogok tőled.

— Oh, megteszek szívesen mindent, felelt a királyfi.

Ezután ismét vígan folytak a napok

s a királyfi úgy tapasztalta, hogy most még figyelmesebbek iránta, mint az előbbi években: a békakirálynő olyan furcsán nézegetett reá, mintha mindig mondani akart volna valamit, a mi nagyon nyomja a szívet; de mégsem szólt; a két békakisasszonyok pedig szinte ellesték ajkairól kívánságait és rögtön teljesíték. Akárhányszor gondolta a királyfi: mily jók, mily kedvesek! mily kár, hogy oly rettenetesen csúnyák!

Végre elmúlt az esztendő, megiött a nap, melyen a királyfinak haza kellett térni. A békakirályné a nagy trónteremben ült, körülte valamennyi udvari népsége, a sok apró békakisasszony. Ott állt köztök Elemér királyfi is és most így szólt hozzá a békakirálynő:

— Megigérted, hogy elveszett hűgődat megtalálsz; de hogy az megtörténhesék, néked is teljesítened kell egy föltételt. Ez a feltétel pedig az, hogy engemet megcsókolsz.

Elemér királyfi fölugrott, mintha kigyő csipte volna meg. Megcsókolni egy békát! Borsózott a háta, ha csak reá gondolt is. A békakirálynő jól látta, mit gondol Elemér s kissé szomorúan mondá:

— Jól tudom mennyire rűt vagyok, mennyire irtózol tőlem, de másképp nem segíthetek; e nélkül kívánságod nem teljesülhet.

A királyfi mindenképen erőt akart venni magán, de hiába, nem lehetett s végre leverten szólt:

— Jó királyné, a mit kívánsz azt nem tudom megtenni; tapasztaltam, mily kegyes voltál irántam, igazan szeretlek is, mintha edes testvérem volnál, — de meg-

csókolni. — arra nem tudom magamat rábirni. Azt hiszem, rögtön meghalnék.

A királynő szemei könybe lábadtak s végtelen szomorúsággal fordult el, leborult trónusa vákosára is keservesen zokogott; a békakisasszonyok is mind roppantul elbusultak, mintha valami nagy szerencsétlenség érte volna őket. Végre azonban néhány erélyesebb kisasszony nekibátorodott s a királyfihoz lépve, pirongatni kezdék hogy ez már mégsem szép dolog, hogy ezt a csekély áldozatot sem tudja meghozni, mikor a királynő oly sok jót tett vele; aztán nem a világ, ha talán kissé undorodik is a békától, annyira már mégis erőt vehetne magán, hogy megcsókolja a királynőt. Utoljára maga a királyfi is már szinte sajnálni kezdé, hogy oly hirtelen megtagadta a királynő kérelmét. Ekkor egy kis zöld békakisasszony előugrott és ravasz mosolygással így szólt:

— Mondok valamit, te kegyetlen királyfi, ezzel talán még segíthetünk. Ha már oly nagyon rettegsz, hát én majd egy vékony kendőcskét tartok a királyné szája elé, azon keresztül csókold meg. Ennyit már csak megtehetsz?

— No hát Isten neki, ezt megteszem, szólt a királyfi.

A ravasz kis békakisasszony odalépett a királynéhoz, ki még mindig zokogott és nagy busan emelkedett föl; a békakisasszony sugott valamit a fülébe, mire a királyné intett, hogy jól van, beleegyezik.

A kis békakisasszony tehát előhozott egy finom selyem kendőcskét és a királynő arcza elé tartá; Elemér királyfi pedig odahajolt, hogy a kendőn át megcsókolja. De abban a pillanatban, midőn a ken-

dőcskét érintette volna, a fortélyos kis békakisasszony villámgyorsan elrántotta a kendőt s a királyfi a békakirálynő csuf, hideg békaszáját csókolta meg.

Iszonyodva ugrott vissza Elemér királyfi s eítakarta arcát; de amint egy perc múlva föltekintett — mily csodát látott! A békakirálynő helyén egy gyönyörű szőke leányka állott, fején kis koronával . . . és ez a leányka oly ismerős volt . . . a bizony! Ez maga Lillike volt, Elemér királyfi elvarázsolt hugocskája!

A többi apró zöld béka kisasszonyok is mind eltűntek s helyettök fényes öltözötű hölgyek álltak ott. Lillike királykisasszony palotahölgyei, kik mindnyájan örvendezve fogták körül Elemért és Lillikét. A tő fenekén volt palota is eltűnt s e helyett most egy kies ligetben álltak, melyet Elemér királyfi jól ismert, mert nem messze esett atyja kastélyától.

Elemér jó ideig szájtátva bámult s azt hitte, hogy csak álmodik. De hugocskája, Lillike odalépett hozzá és így szólt:

— Kedves jó bátyám, te megszabadítottál minket a gonosz varázslat alól, most már visszatérhetünk atyánk kastélyába. Az a gonosz varázsló, ki engemet és kíséroimet békaalakba a tő fenekére varázsolt, arra kárhoztatott, hogy addig ne szabaduljunk ki, míg egy királyi herceg engemet jó szántából meg nem csókol. De azt nem volt szabad megmondanom, ki vagyok s ezért, mikor eleinte nem akartad teljesíteni föltételemet, már kétségbe estem, hogy soha sem fogok kiszabadulni és tégedet sem foglak látni többé soha.

— Ugy-e, herceg, szólt egy vidám arczu, fiatal udvarhölgy, ugy-e jól kigondoltam a dolgot a kendőcskével? Én voltam ám az a kis zöld béka. E fortély nélkül nem találtad volna meg Lillike hercegnőt, mi pedig most is apró békák volnánk.

Elemér királyfi végre magához tért amulataból s megölelte, összecsókolta kedves hugocskáját s jó sokáig sirtak nevettek örömben. Végre aztán megindultak haza felé.

A két idősebb testvér épen nagy szégyenkezve beszélte az öreg királynak, hogy biz' ők nem találták meg Lillikét; bejártak hetedhét országot, de sehol nyomát sem lelték s üres kézzel kellett visszatérniök. Az öreg király szomoruan hallgatta őket s épen keserűen könyezni kezdett, mikor belépett Elemér királyfi és karján Lillike királykisasszony.

No, volt ekkor aztán öröm! Az öreg királyné, a két öregebb királyfi is és az egész udvari népség majd széttépték Lillikét csupa örömben, egyik a másik karjából kapkodta, hogy megölelhesse a kedves királykisasszonyt. Most már senki sem szólt ellene, hogy Elemér legyen a király, még a két öregebb testvér is örömmel hódolt neki.

A nagy öröm emlékére aztán csaptak olyan áldomást, hogy három hétig nem volt vége a lakomának és dinomdánomnak. Azóta pedig boldogan élnek mai napig is, ha ugyan meg nem haltak.

A nagy öröm emlékére aztán csaptak olyan áldomást, hogy három hétig nem volt vége a lakomának és dinomdánomnak. Azóta pedig boldogan élnek mai napig is, ha ugyan meg nem haltak.

SELYEM-BOGÁR.

ERÉK bogár, ügyes bogár,
Hasznos is a selyembogár.
A szederfa zöld levele
A legkedvesb eledele.

Jertek lányok, fiúk jertek!
Előbb együk a szedert meg!
Aztán leveleit szedjük,
Katulyába bele tegyük!

Itt van, nézzetek beléje:
Ez a bogárnak petéje!
Biz azt hinné a gyerek-szem,
Hogy ez itten mind kölesszem.

A melegen kikelt szépen.
Ni ni! mi volt a petében!
Mostan vigyázzon is kiki —
A kis kukacsz hogy bujik ki.

Hamar levelet alája . . .
Be csak jóízűen papálja!
S egyre, mindig, folyton eszik,
Szint' szemlátomást növekszik!

Tegnap kukacsz, hernyó már ma —
És holnap selyem-bogárka.
Majd selyem szálát eresztve:
Selyem-gubó lesz belőle.

Forró vízbe tegyük felét,
Motolláljuk le a selymét.
S mert »bogar-mag« nincsen elég :
Kiméljük a másik felét.

Milyen csoda ! Hihetetlen !
A gubóbul pille libben.
Nézzétek a selyem lepkét —
Ez rakja majd a sok petét.

S ha keveset türünk, várunk :
Lesz nekünk nagy selyem-gyárunk
Ruhát szövünk a mamának,
Tarka kendőt a babának !

BUNDÁS MINT DADA.

(Képpel a 212. lapon.)

AKUTYA hűségéről, tanulékonyságáról számtalan példa tanuskodik; magam is láttam már sok derék, okos kutyát, de a legfuresább mégis Bundás volt, aki dada volt.

Az ám, igazán dada volt egy kis baba mellett. Mikor Bundás először megpillantá a piczike csecsemő fiúskát, csodálkozva nézett rá, s amint a kis fiú sírálni kezdett, a jó Bundás nyöszörögve járt körölte s úgy látszék, nagyon szerette volna tudni, mi baja van a fiúskának. A gyermek mamája tréfásan lehajolt s megmutatta Bundásnak a kis fiút, mondván: — Nézd, Bundás, ez a te kis gazdád, ezt is szeretned kell ám.

Bundás csak egyszerű házőrző eb volt, de ama szavakat szinte érteni látszott, mert e percztől fogva folytonosan a kis gyermek körül járt s örködött, úgy hogy bizvást magára lehetett hagyni vele a kicsikét.

Egyszer látta Bundás, hogy midőn a fiúcska sírt a mama megringatta a bölcsőt s erre a gyermek elhallgatott és elaludt. Mikor aztán máskor a gyermek a

bölcsőben ismét sírni kezdett, Bundás rögtön ott termett s a bölcső mellett leülvén, első lábával szépen ringatta mindaddig, míg a kis baba el nem aludt. És oly komoly arcczal tette azt, hogy egész multság volt nézni; de akárhogy nevettek is a körülállók, ez Bundást nem zavarta, tovább is teljesítette hiven dada kötelességét.

Mikor aztán a fiúcska nagyobbra nőtt és a maga lábán tudott járni, ismét Bundás volt leghivebb játszótársa és védője esztendőkön át. A kis fiú mos már nagy legény, Bundás pedig vén kutya, nincs többé kedve játszani, ha volna is kivel. De jó dolga van öreg napjaira, mert gazdája megfogadta, hogy Bundást, a meddig csak él, ápolni fogja.

SZAPANY-BUBORÉK.

(Képpel a 216—217. lapon.)

HÁT a Pál
Mit csinál ?

Ide-oda szaladgál.
S ugrik nagyot örömeiben
Mikor szappanyra talál.

Nesze Pál,
Kis fá-tál !
Most már egyre mind ugrál.
Habot ver a kis edényben
S kérdi, hol egy szalmaszál ?

Keres Pál —
Nem talál.
Jó lesz hát a pipaszár !
S már a következő perczben
Sok szép bubor tovaszál.

Szívárvány !
Ragyogvány !
Tarkább mint a tulipán.
Munka után ezzel mulat
Szépen a fiú s a lány.

AZ ÉN KIS CSALÁDOM.

(Képpel a ezímlapon)

FURCSA egy kis családom van
Itten az én kis szobámban.

Egyik olyan ugatós

Másika miákol.

A harmadik nem zajos:

Annál szebben tánczol.

Én egyformán szeretem mind,

Együttvéve és egyenkint.

Szeretem a Fürgenczet

És módos Viczámát —

De legjobban szeretem

A czírmos cziczámát.

DÉLÖVI MADARAK.

— Az arany fácán. — A flamingó. —

(Képekkel a 213. és 224. lapokon.)

A LEGSZEBB tollazatu és legsajátságosabb alkotásu madarak messze tőlünk, a melegebb déli országokban laknak s mi, ha nem utazunk ama távoli vidékekre, nem láthatjuk a gyönyörű madarakat máskép, mint vagy kitömve a muzeumban, vagy az állatkertben, hol azonban többnyire rövid idő alatt elhalnak, mert a mi hideg éghajlatunkat nem bírják sokáig elviselni.

A legszebb madarak egyike az arany fácán (Lásd a 213. lapon.) mely a tyukok családjához tartozik, mint általában minden fácán. Pompás tollazata miatt megszeliidítve mindenfelé tartják Európában. Háta felső részén zöld, alsó részén sárga, hasa pedig lángvörös. Nyakán feketével szegélyezett sárga tolla van, melyet föl tud borzolni, szárnyain egy-egy nagy kék folt pompázik, feje hátsó részén pedig arany színű tollesokor ragyog; még hosszú farktolla sem egy színű, hanem ragyogó barna alapján élénk szürke pettyek láthatók.

Az arany fácánt két száz esztendővel ezelőtt déli Ázsiából hozták először Európába; de még most is nagyon kevés helyen látható nálunk, mert a kemény hideg rögtön megöli; ezért szabadban nem is marad meg, hanem csak házban gondos ápolás mellett. Husa sárgás színű s igen kitünő sültet ad.

Nem olyan szép, sőt épenséggel nem szép, de igen sajátosságos madár a flamingó (Lásd a 224. lapon.) melynek nem csak testalkata furcsa, hanem szokásai is. Csőre hosszú s felső része olyformán nyugszik az alsó részen, mint burnótszelenczén annak födele. Nyaka rendkívül hosszú és vékony s élelme keresésekor a fejét nem úgy használja, mint más vízi madár, hanem hosszú nyakát kötélszerűen megcsavarva, fejét lefelé fordítva mártja az iszapos vízbe, úgy hogy feje lágya éri a talajt s ekkor csőrének felső része mintegy merítő kanált képez. Csőre ekként megtelvé, bezárja s nyelve segítségével kiszorítja belőle a vizet, úgy hogy csak az apró halak maradnak benn, melyeket aztán szaporán lenyelhet.

A flamingónak lába is rendkívül hosszú és vékony, de nagyon jó szolgálatoakat tesz neki, mert igen mély vízben is tud pacskolni s ezért nemcsak közönséges mocsárookban, hanem nagy folyamokban is tartózkodik. Hajdan, sok száz esztendővel ezelőtt, Európa déli részeiben is volt flamingó, de most már csak ritkán tévednek ide; igazi hazájuk Keletindia.

A flamingó társas madár s nagyon félénk, óvatos, úgy hogy nagyon nehéz megfogni, kivált mert a partoktól megszire, a vízben jár mindig s ha megriad, igen gyorsan tud röpködni is. Fészket a mocsár közepén agyagból és iszapból rakja oly magasra, hogy arra mint nyeregre ülhet föl. A fészkek olyan, mint egy kupidomu kis domb; tetején kicsit belapul s ide rakja a flamingó tojásait, melyek egészen fehérek.

Husa nagyon jó izü s e miatt sok helyen házaknál is tartják, mert nagyon könnyen megszeliidül. Magassága 5—6 láb, tehát akkora, mint az emberé, ámbár teste alig nagyobb a közönséges ludénál; de nyaka majdnem harmadfél láb hosszú s ugyanilyen hosszú a lába is. Ha alszik, egyik lábát hasa alá huzza, nyakát hátára fekteti s fejét szárnya alá dugja.

A felnőtt flamingó tolla rőzsapiros, de a kicsiny eleinte szürke és csak négy éves korában kapja meg szép piros tollazatát.

MEGFEJTÉSEK S MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« IX. köt. 10. számában közlött *szentivási főledevény megfejtése.*

„Faraónak pedig leánya alá méne, hogy mosódnék a folyó vízben, és annak szolgáló leányai járnak vala a víznek partján és minekutána látta volna a ládácskát a sásasnak közepette, elküldé az ő szolgáló leányát és kihozatá azt. És mikor kinyitotta azt, látá a kis gyermeket és ime a kis gyermek sír vala stb.

Helyesen fejtették meg: Kovács Ilka, Jankovich Gyula, Vidosfalvy Vilma, Pillitz Hona, Deutschländer Ödön, Nilasi Mózes, Geiger Irén, Fischer Mózes, Szvitek Mari, Zelenka Lajos, Kohn Hermán és Róza, Szarka Jenő, Horváth Mariska, Okolicsányi, Jeszenszky Béla, Singola Róza, Fráter Emelka, Fischer Helena, Steiner Samuel, Ehrenreiter Irma és Géza, Sulucz Victoria, Asztalos Etelka, Schwartz Regina és Janka, Grosz Hermína, Grosz Kálmán és Lina, Balás Barna, Rothschnek Jenő, Szapáry György, Szalay Gyula, Zsigmond László, Kovács József, Grünhut Berta és Lajos, Weisz Albert, Kohn Juli, Stark Cili, Jankovich Gyula, Egyed Hona, Fischer Hani, Hofbauer Blanka, Diámánt Samu, Grósz Miksa, Horváth Vilmos, Kohn Pülöp, Boda Klotild, Elmann Elvira, Katona Lajos, Kröszl Sándor, Zlinszky Aladár és Ida, Miliesz Jenő, Ziembinsky János, Molnár Erzsé, Stefanovits Mariska, Szóke Jozsefa, Moravetz Irma, Preuss Jakab, Weiss József, Veszely Margit, Smölinger Antal, Propper Róza, Bodnár Erzsike, Szentjánosi Vilma, Rozenfeld L., Ivady Jolán, Pauke Tibor, Külléy Elemér, Ábrahám Anna, Epstein Gyula, Weisz Manó.

A »KIS LAP« IX. köt. 11. számában közlött *betűrejtvény megfejtése:*

„Egy szó annyi mint száz.”

Helyesen fejtették meg: Miliesz Jenő, Zlinszky Aladár és Ida, Steiner Samuel, Nagy Emma és Ernő, Kocsy Emma, Concha Margit és Károly, Toldy Viktoria, Novák Etelka, Toldy Zsiga, Bakay Mariska, Prónay Laci, Völösy Károly, Azary Róza, Wasmer Hajnalka, Vojnits Ilonka és Béla, Veszely Henrik, Horváth László és Géza, Buday Béla.

*

A »KIS LAP« IX. köt. 12. számában közlött *kurta történetnek hiányzó rimeit ezek:*

„Mikor alszik, esendes. S ugrál mint az evet.
De rosz fia a Pista. Haját meg is rángatja.
Ha a fiát megkapja, A esikos nadrágját.”

Helyesen fejtették meg: Huszerl Miksa, Nagy Emma és Ernő, Toldy Viktoria, Novák Etelka, Concha Margit és Károly, Szentjánosi Vilma, Majláth Gusztáv, Zay László, Smölinger Antal, Toldy Zsiga, Sövegjártó Mór, Pülitzer Cecilia, Grünhut Berta, Kohn Julcsa, és Cilli, Fischer Mózes, Weisz Albert, Ivady Jolán, Weisz Manó, Lengyel Malvin, Bakay Mariska, Ellmann Elvira, Prónay Laci, Boda Klotild, Toronyi Anna, Petrich Katicza és Margit, Völösy Károly, Fuchs Szidonia, Buday Emma és Sándor, Szalay József, Ida (?), Németh Géza, Bogdán Andor és Blanka, Vojnits Ilonka és Béla, Láng Irma és Margit, Propper Róza, Kőczán Gábor, Veszely Margit, Csasz Kornelia, Ábrahám Anna, Katona Linda, Lenke és Lajos, Epstein Gyula, Buday Béla.

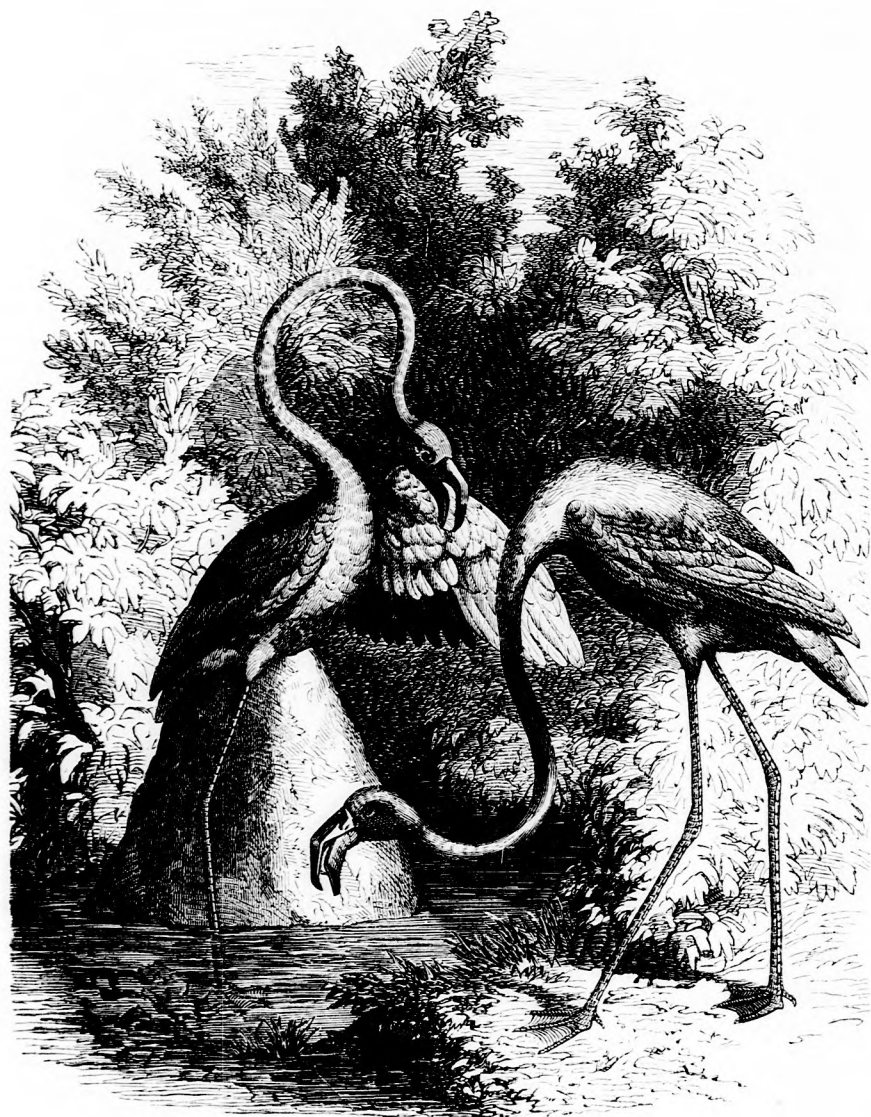
*

A »KIS LAP« IX. köt. 12. számában közlött *betűtalány megfejtése:*

„Mindenható.”

Helyesen fejtették meg: Nagy Emma és Ernő, Concha Margit és Károly, Novák Etelka, Tamega Zoltán, Toldy Viktoria, Majláth Gusztáv, Fischer Mózes és Cilli, Zay László, Toldy Zsiga, Bakay Mariska, Prónay Laci, Völösy Károly, Tegze Gyula, Veszely Henrik, Epstein Gyula, Katona Linda, Lenke és Lajos, Detela Ferencz, Buday Béla.

Forgó bácsi postája hely szüke miatt a jövő számra marad.

A FLAMINGO. (Lásd a 222. lapon.)

Felétős szerkesztő: *Forgó b. tesl.* Kiadó-hivatal: Bu lapest barátok tere, Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.